

o tom pochybovati. V projednávaném případě nejde sice o žádný z případů v § 42 ex. ř. uvedených, ale jde tu, což nelze přehlédnouti, o použití § 6 splátkového zákona, který zůstal nedotčen exekucním řádem. Podle tohoto ustanovení zákona jest zrušiti exekuci, a to již z úřední moci, tím spíše proto k návrhu, ukáže-li se, že jde v souzeném případě o splátkový obchod a že zejména dopadá ustanovení § 6 splátkového zákona. (rozh. čís. 8325 sb. n. s.). Podle § 6 splátkového zákona náleží soudu, by z moci úřední dbal toho, zda jest tu místní příslušnost ve smyslu § 6 uvedeného zákona. Soud jest proto také povinen, byl-li příslušným návrhem dlužníka upozorněn, by ve všech případech tudíž i po vynesení rozsudku a za exekucního řízení, pokud nedošlo k exekucnímu prodeji, vyšetřil okolnosti a z nich zjistil, zda jde o splátkový obchod a zda dopadá ustanovení § 6 splátkového zákona (Neumann strana 245). Spojili-li stěžovatelé s návrhem na zrušení exekuce podle § 6 uvedeného zákona další návrh na odložení exekuce, bylo tomuto podle zákona vyhověti, když v něm stěžovatelé také tvrdili, že by výkon exekuce způsobil jim nenahraditelnou neb těžce nahraditelnou škodu, a vyhověli tak i předpokladu § 44 první odstavec ex. ř. Že by předpoklad ten nebyl dán, nebylo vymáhající věřitelkou v jejím rekursu ani tvrzeno.

Čís. 8902.

Právní zástupce, jenž opomenul podati opravný prostředek proti nepříznivému soudnímu rozhodnutí, ručí straně, lze-li předpokládati, že by opravný prostředek byl měl úspěch. Nelze žádati přesný důkaz v tom směru.

Nastal-li případ § 87 konkursního řádu, platného pro Slovensko, nese úpadkové útraty, pokud jde o hotová vydání opatrovníka úpadkové podstaty, věřitel, jenž žádal o vyhlášení úpadku a nesložil zálohu na úpadkové útraty.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1929, Rv I 1220/28.)

Žaloba, již domáhaly se klientky na svém právním zástupci náhrady škody, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Žalobkyně spatřují nárok na náhradu škody v tom, že žalovaný opomenul podati opravný prostředek proti usnesení sedrie v Báňské Bystřici ze dne 20. července 1925, jímž bylo uloženo žalobkyním, by složily zálohu po 3.000 Kč ke krytí výloh úpadku a vyřknuto, že, neučiní-li tak, bude úpadek zastaven a žalobkyně jako firmy navrhnoucí úpadek povinny nésti dosavadní útraty úpadkového řízení. Žalobkyně namítaly, že usnesení to jest protizákonné a že by jim nebyla vznikla škoda v žalobě uvedená, kdyby byl žalovaný jako jejich právní zástupce podal proti němu závčas opravné prostředky. Jest proto otázkou, zda jde na straně žalovaného, který, jak není sporno, nechal ono usnesení sedrie vejíti v moc práva, o opomenutí, které by ho činilo zodpovědným za škodu. Opomenutí jest považovati za příčinu škody, kdyby jednání povinnosti vyhovující bylo pravděpodobně odvrátilo škodu. Podle toho

ručí právní zástupce, který opomenul vznésti opravný prostředek proti nepříznivému soudnímu rozhodnutí, jen, lze-li předpokládati, že by opravný prostředek byl měl výsledek. Nelze žádati přesný důkaz o tom, že by opomenutý opravný prostředek byl měl výsledek, neboť důkaz takový jest nesplnitelný. Použije-li se této zásady na souzený případ, nelze žalovaného činiti zodpovědným za to, že nepodal opravný prostředek proti uvedenému rozhodnutí sedrie v Báňské Bystřici. Vytýkaný výrok sedrie zněl »že jmenované firmy (žalobkyně) budou povinny, nesložili zálohu, nésti dosavadní útraty úpadkového řízení«. Z usnesení sedrie v Báňské Bystřici ze dne 16. června 1926 potvrzeného usnesením soudní tabule v Bratislavě ze dne 25. srpna 1926 vyplývá, že se sedrie k odůvodnění svého výroku, jímž uložila žalobkyním zaplacení útrat veřejného notáře 632 Kč 60 h a opatrovníka úpadkové podstaty 2.237 Kč 10 h odvolala na pravoplatné usnesení, o němž jde ve sporu. Odvolací soud vyslovil v důvodech napadeného rozsudku, že podle ustálené soudní praxe na Slovensku nese, nastal-li případ § 87 slov. konk. ř., úpadkové útraty pokud jde o hotová vydání opatrovníka úpadkové podstaty věřitel, jenž žádal o vyhlášení úpadku a nesložil zálohu na útraty úpadku. Dovolatelky namítají v dovolání, že jim praxe taková není známa a že by byla ostatně protizákonná. Leč o tom, že je taková praxe na Slovensku, svědčí rozhodnutí bývalé kurie (nejvyššího soudu) v Budapešti čís. 218/1896, 120/1896 a 195/1900 a rozhodnutí soudní tabule v Kluži čís. 946/1896, otisknuté při § 87 slov. vyr. řádu. Zda tato praxe jest úplně ve shodě se zákonem čili nic, netřeba zkoumati, neboť pro posouzení věci stačí, že se nedalo vzhledem k této praxi předpokládati, že by opravný prostředek proti usnesení sedrie v Báňské Bystřici ze dne 20. července 1925 byl měl výsledek. Je-li tomu tak, nelze ani mluvit o tom, že bylo na straně žalovaného opomenutí, které by měl zodpovídati. Žalobkyním nelze se proto ani dovolávat rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 6378 a 2443 sb. n. s., neboť v nich šlo o jiné skutkové předpoklady. Nižší soudy vyslovily právem, že není dán právní důvod, o němž opřely žalobkyně nároky žalobou uplatňované.

Čís. 8903.

Pojišťovací smlouva.

Jako majetkové vztahy přicházejí při zájmu na pojištění v úvahu vztahy, sloužící k úkoji majetkových potřeb (k získání, držení, správě a zabezpečení majetku), nikoliv výhradně vlastnictví. Při pojištění hotovosti proti vloupání záleží zájem poplatníkův v tom, by zůstal v držbě uložené hotovosti.

Pojistil-li poštovní proti vloupání hotovost v úřední pokladně, jde ohledně erárních peněz o pojištění věcné, nikoli o pojištění zodpovědnostní.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1929, Rv II 340/28.)

Poštovní Vilém D. pojistil u žalované pojišťovny věci, nalézající se v poštovním úřadě a náležející vlastnický Vilému D-ovi nebo poštovní